

heder. Efter afslutningen af debatten, hvor også forholdene i Angola, Mozambique, Rhodesia og Syd-Afrika blev omtalt, blev det pålagt et arbejdsudvalg bestående af repræsentanter fra arbejdsgiverside og fagforeningsside at udarbejde en ny tekst til udkast. Det lykkedes udvalget, hvor bl. a. Bache Vognbjerg havde sæde, at komme til enighed om et udkast, hvor de politiske spørgsmål var udeladt. Det var dette udkast som med mindre ændringer og efter en række delafstemninger vedtoges af komiteen ved stemmetallet 110.629 — 663 (Cuba) — 19.368. Regeringsrepræsentanterne fra Algeriet, Forenede arabiske Republik, Jordan, Irak, Iran, Kuwait, Libyen, Pakistan, Spanien, Sudan og Tyrkiet afstod fra at stemme og agtede hermed at udtrykke deres misbilligelse over, at resolutionen undlod at komme ind på situationen i Mellemøsten (for Spaniens vedkommende syntes spørgsmålet at have haft sammenhæng med behovet for senere at opnå støtte i forbindelse med resolutionsforslaget om organisationsfriheden i Spanien). Repræsentanterne for de østeuropæiske lande erklærede, at deres ja-stemmer ikke indebar, at de var tilfredse med den endelige tekst. Under sagens behandling i plenum blev nye ændringsforslag fremsat, men opnåede ikke quorum, og resolutionsforslaget blev til slut vedtaget med stemmetallet 296-4-40.

Resolutionens operative del går i hovedsagen ud på at

- 1) henstille til medlemslandene at give deres aktive støtte til ILO's virksomhed indenfor menneskerettighedernes område.
- 2) fordømme alle former for brud på menneskerettighederne,
- 3) anmode generaldirektøren for ILO om at rapportere til ILO's næste session om de forholdsregler, der af medlemslandene er taget for at hindre de under 2) nævnte brud,
- 4) opfordre ILO's styrelsesråd til at tage en række nærmere angivne skridt med sigte på at styrke bureauets arbejde med sikring af menneskerettighederne — derunder appellere til alle medlemslande om frigivelse af personer, som er fængslet for fagforeningsvirksomhed.

På italiensk initiativ og med stærk tilslutning fra Spanien indeholder resolutionens § 4 tillige en anbefaling til medlemslandene om at sikre fuld ligestilling af egne arbejdere og importeret arbejdskraft.

Udvidet erhvervsuddannelse for piger og voksne kvinder.

Der var almindelig tilslutning til dette forslag, der var fremsat af fagforeningsdelegaterne fra Belgien, Frankrig og Holland, og forslaget blev med to mindre væsentlige ændringer vedtaget såvel i komiteen som i plenum uden afstemning.

Resolutionen opfordrer ILO's styrelsesråd til at tage spørgsmålet om faglig uddannelse af piger og kvinder op på dagsordenen for en af de nærmeste arbejdskonferencer med henblik på at supplere henstilling nr. 117 om faglig uddannelse, (1962), således at ligestillingen af mandlige og kvindelige arbejdere kan fremmes.

Problemer i forbindelse med den uddannede og højt kvalificerede arbejdskrafts flugt fra udviklingslandene.

Forslagsstillerne til dette resolutionsudkast, regeringsrepræsentanterne fra Ukraine og Ungarn, pegede på det problem, som opstod, fordi højt kvalificeret arbejdskraft forlader hjemlandet og søger bedre betalte stillinger i udlandet. Situationen opstår typisk, hvor folk fra udviklingslandene får en meget høj akademisk uddannelse i de mere udviklede lande og derefter i visse tilfælde forbliver i det land, der har ydet uddannelsen, eller omplanter sig til et andet højt industrialiseret samfund. Forholdet medfører et alvorligt tilbageslag i udviklingslandenes økonomiske og sociale opbygning. Det blev fremhævet, at udkastet ikke måtte forstås som et indgreb i den individuelle bevægelsesfrihed. Det blev ligeledes af repræsentanter fra udviklingslandene fremhævet, at deres støtte til forslaget ikke indebar nogen diskriminering i det geografiske grundlag for rekruttering af internationale funktionærer. En række ændrings-